DESTINUL CONDAMNAŢILOR
Povestire documentară de locotenent-colonel N. N. NAGAEV
Tradus din limba rusă de Ion Dragomir
Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice”
Revista Ştiinţă şi tehnică
Numărul 48

(Urmare din numărul trecut)

Dar Czenlovic nu jucă: cu dosul mîinii, mătură piesele de pe masa de şah. Nu înţeleserăm pe dată că astfel abandona partida, capitula înainte ca toţi ceilalţi să-şi dea seama că era înfrînt. Neverosimilul se produsese. Un campion mondial, învingător în nenumărate partide, se dădea bătut în faţa unui necunoscut, în faţa unui om care nu pusese mîna pe un Joc de şah de douăzeci sau de douăzeci şi cinci de ani. Prietenul nostru, un anonim, îl bătuse pe cel mai tare jucător din lumea întreagă, într-o partidă publică. Eram atît de emoţionaţi încît nu ne-am dat seama cînd ne-am ridicat cu toţii în picioare. Fiecare din noi simţea că trebuie să facă sau să spună ceva ca să dea frîu liber emoţiei încercate şi bucuriei. Singurul care nu se mişcă fu Czentovic. După un lung moment ridică capul şi-l aruncă prietenului nostru o privire îngheţată: „încă o partidă ?" - întrebă el.

- Bineînţeles, răspunse domnul B., cu un entuziasm care-mi făcu o impresie neplăcută, şi se aşeză înainte să-i fi putut aminti că intenţionase să nu joace decît o singură partidă. Cu o grabă febrilă aşeză piesele pe masa de şah, şi degetele-i tremurau în aşa hal încît un pion îi scăpă de două ori din mînă şi căzu pe jos. Neliniştea provocată de iritarea lui exagerată se preschimbă în spaimă. Era limpede că omul acesta calm şi paşnic devenise exaltat. Ticul făcea să-i salte tot mai des colţul gurii, şi tot corpul îi tremura de parc-ar fi fost cuprins deodată de friguri.
- Ajunge! îi şoptii cu voce scăzută, nu mai juca! E de ajuns pentru astăzi, eşti prea obosit.
- Obosit! Ha, ha! hohoti el în gura mare, cu un aer răutăcios. Aş fi putut juca şaptesprezece partide dacă nu ne-am fi lungit atîta. Ceea ce mă oboseşte la ritmul acesta e că trebuie să rămîn treaz. Hai, e rîndul dumitale să începi!

Ultimele cuvinte, rostite pe un ton violent, aproape grosolan, îi erau adresate lui Czentovic, care-i aruncă adversarului său o privire calmă şi măsurată, dar dură, ca un pumn Încleştat. Între cei doi jucători se crease o tensiune primejdioasă, o ură pătimaşă. Nu mai erau doi parteneri care-şi încercau forţele, distrîndu-se; erau doi duşmani care-şi juraseră să se distrugă reciproc. Czentovic întîrzie mult pînă ce jucă prima mişcare, şi avui clar intuiţia că o făcea înadins. Înţelesese pesemne că încetineala sa îl obosea şi-l enerva pe celălalt şi se servea de aceasta ca un tactician bine antrenat.

După patru minute mari şi late, deschise jocul în cel mai simplu şi mai obişnuit mod avansînd cu două căsuţe pionul care-l acoperă pe rege. Domnul B. ripostă pe loc cu acelaşi pion, iar Czentovic îşi reluă atitudinea sa exasperantă. Aşteptam cu inima la gură, aşa cum aştepţi tunetul după un fulger orbitor, iar tunetul întîrzie." Czentovic nu se mişca. Lent, calm, se gîndea şi-mi dădeam tot mai bine seama că încetineala sa e voită şi rea. În această vreme, îl observam pe domnul B. Dăduse pe gît trei pahare cu apă; îmi aminteam de povestirea sa, de setea arzătoare care nu-i dăduse pace în timpul captivităţii. Nenorocitul "prezenta toate simptomele unei enervări anormale, fruntea îi era scăldată-n sudoare, cicatricea de pe mînă era tot

mai roşie, mai pronunţată. Pînă atunci rămăsese stăpîn pe sine, dar la cea de-a patra mişcare, cînd Czentovic se cufundase în meditaţiile sale fără sfîrşit, izbucni : „Joacă, ce mai aştepţi!".

Czentovic îşi ridică privirea-i rece,

- Am fixat, dacă nu mă înşel, la zece minute Intervalul dintre mişcări. Nu fac din principiu mai repede.

Domnul B. îşi muşcă buzele. Sub masă piciorul i se bălăbănea repede, mereu mai repede. Avea să-şi piardă cumpătul, simţeam că lucrul acesta era inevitabil. Şi, într-adevăr, la cea de-a opta mişcare, se produse un nou incident. Domnul B., care îndura aşteptările acestea cu tot mai multă nerăbdare, nu se mai putu stăpîni, se aplecă înainte, Înapoi şi începu, fără să vrea, să bată darabana cu degetul pe masă. Czentovic îşi ridică capul său mare :

- Aş îndrăzni să vă rog să nu mai bateţi aşa! Mă stînjeniţi... Zgomotul acesta mă împiedică să Joc.

- Ha! ha. am observat ! rîse scurt domnul B,

Czentovic se roşi:

- Ce vreţi să spuneţi ? întrebă el cu glas aspru şi rău.

Domnul B. rîse iar, cu un rîs sec, ironic.

- Nimic. Numai că sînteţi foarte nervos.

Czentovic îşi plecă capul şi tăcu. Lăsă să treacă şapte minute, ca să Joace mişcarea următoare, şi partida continuă în ritmul acesta ucigător. Czentovic parcă împietrise. Ca să se hotărască îi trebuiau acum zece minute. Iar purtarea partenerului său era din ce în ce mai ciudată. Părea că uitase de partida pe care o Juca şi se ocupa de cu totul altceva. Nu se mai plimba prin cameră, ci rămăsese aşezat nemişcat pe scaun. Privea în gol cu ochii rătăciţi şi bîiguind fără încetare cuvinte lipsite de înţeles. Se pierdea oare în calcule interminabile sau juca altă partidă, aşa cum bănuiam eu ? - fapt este că, atunci cînd îi venea rîndul să joace, trebuia să-l readucem de fiecare dată la realitate. O clipă îi era de ajuns ca să se orienteze. Totuşi eram din ce în ce mai convins că ne uitase pe toţi, chiar şi pe Czentovic, şi că era cuprins de o criză de dementă rece, care putea izbucni dintr-o clipă în alta cu violenţă.

Într-adevăr, lucrul acesta se şi produse la cea de-a nouăsprezecea mişcare. Czentovic abia jucase, cînd domnul B. îşi impinse nebunul trei căsuţe mai departe, fără să privească masa de şah, şi strigă atît de tare încît tresărirăm : ,,Şah. Şah la rege !".

Ne aplecarăm curioşi asupra mesei de şah, dar toţi am rămas uimiţi de ceea ce urmă. încet, nespus de încet, Czentovic ridică capul şi ne privi unul după altul - lucru pe care nu-l făcuse niciodată pînă atunci. Pe buze I se schiţă un rînjet batjocoritor şi satisfăcut de parc-ar fi încercat o nemărginită fericire. După ce se bucură din plin de acest triumf, încă neînţeles pentru noi, ne spuse, adresîndu-se tuturor, cu o politeţe afectată :

- Regret, dar nu văd cum s-ar putea să am şah la rege. Poate că unul din dumneavoastră vede mai bine.

Examinarăm situaţia şi apoi ne uitarăm neliniştiţi spre domnul B. Regele lui Czentovic era complet acoperit de un pion - pînă şi un copil şi-ar fi putut da seama de asta -, deci nu putea fi vorba de şah la rege. Să fi mişcat oare anapoda aprigul nostru prieten, fără să vrea, vreo piesă ? Tăcerea generală îl făcu să-şi vină în fire, examină la rîndul său masa de şah şi începu să spună bîlbîindu-se puternic :'- Bine, dar regele trebuie să se afle la f_7... nu-i la locul lui, nu e şi pace ! V-aţi Înşelat. Totul e greşit pe masa asta... pionul ăsta e în gs, şi nu în gj... e altă partidă... e...

Se opri brusc. Îl apucasem de braţ şi îl ciupisem atît de tare, încît simţi în ciuda rătăcirii sale. Se întoarse şi mă privi cu ochi de somnambul : ,,Ce s-a întîmplat ? Ce vrei de la mine ?".

- Remember! doar atît îi şoptii şi-mi trecui degetul pe cicatricea de la mînă. îmi urmări mişcarea, ochii i se întunecară şi se uită ţintă la dîra roşie. Deodată începu să tremure, şi un fior îl zgudui din cap pînă-n picioare:

- Pentru dumnezeu murmură el cu buzele albite. Am spus oare ceva nelalocul lui.,, nu cumva sînt Iar...?

- Nu, făcui eu încetişor. Dar încetează să mai joci, e timpul. Aminteşte-ţi ce ţi-a spus doctorul !

Domnul B. se ridică numaidecît.

- Te rog să-mi ierţi prostească mea greşeală, spuse el înclinîndu-se În faţa lui Czentovic, tot atît de politicos ca înainte. Ceea ce am spus e o absurditate, desigur. Mata ai cîştigat.

Apoi se întoarse spre noi :

- Vă cer şi dumneavoastră scuze, domnilor V-am prevenit însă să nu vă puneţi prea mari speranţe în ştiinţa mea. Iertaţi acest incident ridicol - e ultima oară în viaţa mea cînd încerc să joc şah.

Se înclină încă o dată şi plecă tot atît de misterios şi de discret cum se ivise. Eu eram singurul care ştiam de ce acest om nu se va mai atinge vreodată de o masă de şah. Ceilalţi rămaseră locului, cu conştiinţa vagă că scăpaseră din nu ştiu ce primejdie.

- Damned fool! ♦* mormăi MacConnor, decepţionat. Czentovic se ridică ultimul de pe scaun : înainte de a pleca se mai uită o dată la partida Începută :

- Păcat, spuse el mărinimos. Treaba nu mergea prea prost. Ca diletant, domnul acesta are un talent remarcabil.

Sfîrşit

DESTINUL CONDAMNAŢILOR

Povestire documentară de locotenent-colonel N. N. NAGAEV

Prelucrare de: P. BARAŞtOV şi V. KITAIN

Nu de mult a avut loc la Moscova o conferinţă de presă la care au luat cuvîntul în faţa ziariştilor sovietici şi străini, agenţi americani trimişi în URSS . Ei au demascat în mod convingător pe foştii lor stăpîni de peste Ocean şi acţiunile actualului guvern al SUA. îndreptate împotriva ţărilor din lagărul socialist.

De la tribuna Organizaţiei Naţiunilor Unite, reprezentanţii Uniunii Sovietice au vorbit de nenumărate ori lumii întregi despre amestecul grosolan şi condamnabil al SUA în treburile interne ale statelor Iubitoare de pace. Azi vom începe să publicăm povestirea documentară ,,Destinul condamnaţilor" de N. N. Nagaev - participant la cinci operaţii de lichidare a unui grup de membri ai serviciului american de spionaj.

LENKA KLIMOV „FUGE" PESTE GRANIŢĂ...

Lenka Klimov sta tolănit pe iarbă la vreo sută de metri de gara Marţevo, Era a doua zi de cînd se tot învîrtea pe acolo şi încă nu reuşise să se urce în tren. N-avea bilet de tren, iar fără bilet nu i se dădea voie nici măcar să se apropie de vagoane. Soarele încălzea puternic pămîntul şi iarba. Marea de Azov, care se întindea ceva mai încolo, parcă se evapora văzînd cu ochii. Marea era netedă ca oglinda, iar valurile ei leneşe şi mici se rostogoleau în depărtare, dispărînd pe neobservate În dosul unui văl de ceaţă. Undeva departe, pe luciul mării, se zăreau cîteva bărci pescăreşti. Văzîndu-le, Lenka se întrebă dacă nu ar fi bine să încerce să cîştige ceva bani oferindu-şi pescarilor serviciile sale.

Cu vreo două luni în urmă, Lenka îşi părăsise slujba de la Fabrica de sticlă din Tkvibuli şi plecase în căutarea fratelui său, Ivan. De cînd i-a murit mama la Ashabad, Lenka n-a primit de la fratele său decît o singură scrisoare. Plicul îl pierduse, dar îşi amintea că fratele lui era pe undeva prin Vologda. El nu reuşi să ajungă în Vologda şi nimeri tocmai în Gruzia. Acolo se an- gajă la o fabrică de sticlă, unde lucră aproape o jumătate de an. Îi era greu singur şi de aceea hotărî să plece în căutarea fratelui său, Ivan. De atunci, de trei ori fusese prins fără bilet şi fără legitimaţie, dar de tot atîtea ori fusese lăsat liber, căci nu era decît un copilandru. Ieri, de pildă, l-au predat la gara Marţevo, dar cum să meargă mai departe nu i-a spus nimeni... La mesele de lîngă gară se adunaseră femeile pentru a Vînde călătorilor din trenul de Moscova peşte prăjit sau uscat şi raci fierţi. Pe mese erau grămezi de raci. Cînd îl vedea, pe Lenka i se făcea negru În faţa ochilor. Bietul băiat nu mîncase ca lumea de două zile.

- Ţi-e urît, frăţie, hai ? zise cineva în spatele lui Lenka.

Alături de el şedea pe un mic geamantan un bărbat. Umerii săi înclinaţi erau acoperiţi de o cămaşă de mătase, ceafa îi era arsă de soare, iar ochii lui albaştri zîmbeau cu vioiciune de sub nişte sprîncene late şi drepte.

- Fumezi ? zise necunoscutul întinzînd lui Lenka un pachet de „Kazbek". Lenka luă ţigara, o aprinse, dar nu zise nimic.

- Ce vreme frumoasă, tocmai potrivită pentru a te odihni... spuse vesel necunoscutul. Nu-mi vine să plec de aici, dar n-am ce face, trebuie să plec... Dar tu de ce taci ? Îl întrebă el pe Lenka.

- Ce te priveşte?

- Uite, mă plictisesc. Tot singur şi Iar singur. Am hotărît să-ţi cer voie să te însoţesc. Vrei să ne odihnim împreună ?

- Nu eşti bătăuş ? zise Lenka arătînd spre cicatricea care brăzda obrazul stîng al necunoscutului de la tîmplă pînă la bărbie.

- Da de unde, frăţioare, ştii tu ce sînt eu ? Uite, zise el arătînd spre cer - unde un avion reactiv tocmai lăsase o dlră alburie. Această dîră plutea deasupra pămîntului şi se părea că se sprijină cu unul din capete tocmai în mare.

- Doar nu vrei să spui că eşti pilot ?

Necunoscutul dădu din cap cu modestie şi zise cu un ton prietenos :

- Ei, hai să facem cunoştinţă: Nikolae Platonov, pilot de încercare al uzinei N. Dar tu ?

- Eu sînt Klimov Lenka.

- Ei bine, Lenka, haide să mlncăm ceva. Tot aşteptînd trenul spre Taganrog, mi s-a cam făcut foame.

Lenka bău cu nespusă plăcere iaurtul călduţ, cu spumă trandafirie şi înfulecă pîinea de casă cumpărată de la femeia care Vindea de-ale gurii. Platonov curăţa alene racii, privea cu atenţie la băiat asculta povestea încurcată a vieţii acestuia. Cînd se aşezară din nou pe Iarbă şi aprinseră ţigările, Platonov oftă :

- Şi eu am fost hoinar, dar, iată, am devenit om. Uite ce, spuse el cu hotărîre, tu îmi aminteşti de frate-meu, care a pierit în timpul războiului. Dacă eşti băiat de treabă, te iau cu mine. Acum merg la odihnă, nu departe de Borjomi, în satul Dvirl. Ai auzit de satul ăsta ? Mergem împreună, ne odihnim, iar după aceea ne întoarcem la uzină. Îţi ajut eu să-ţi croieşti drum În viaţă...

Lenka răsuflă uşurat: mai bine să amîne căutarea lui Ivan, mergînd cu băiatul acesta, decît să vagabondeze prin gări.

- Ei, ce zici ? întrebă Platonov.

- Merg, răspunse Lenka. Numai...

- Măi, băieţaşule, zise rîzînd Platonov, ce, nu crezi ? Vrei să-ţi arăt foaia de drum ?

- Bine, lasă... Eu însă trebuie să merg la fabrică să-mi iau actul de naştere.

- Bine zici, băiete... Fără act de naştere nu te primesc nici la uzina noastră; la noi sînt severi în această privinţă.

Apoi făcură o baie în mare şi în timp ce se odihneau pe nisipul cald şi uscat, Platonov îşi expuse mai pe larg planul. Trebuia să meargă pentru o oră la Taganrog, iar a doua zi dimineaţa urma să se întîlnească tot aici pentru a pleca în Gruzia.

- Ca să nu rabzi de foame, uite, ia cincizeci de ruble, zise cu bunătate Platonov. Cînd vei fi mare şi vei deveni om în toată regula, mi-i vei restitui. Oamenii buni nu te lasă să pieri.,., zise el bătîndu-l pe Lenka pe umeri. Pînă seara se împrieteniseră la cataramă. Asupra lui Lenka făceau o impresie grozavă mîinile musculoase ale lui Platonov, mişcările-i hotărîte şi chiar cicatricea, care la început îi inspira neîncredere, acum îl făcea pe noul prieten un adevărat erou în ochii lui. Toată noaptea următoare, Lenka nu inchise un ochi: îi era frică ca nu cumva Platonov să-l fi înşelat şi să nu se mai întoarcă. Dar Platonov se întoarse.

Iată-i dar plecaţi spre Borjomi. Acum Lenka nu mai avea teamă de controlori şi miliţieni, pentru care el era „fratele" lui Nikolai Platonov, pilot de încercare al uzinei N.

Dis-de-dimineaţă trenul sosi în Borjomi. Lenka cunoştea gara aceasta drăguţă, clădită din piatră albă, înconjurată de munţi acoperiţi cu păduri de conifere.

Lenka nu ştia care era mai departe itinerarul lui Platonov.

- Cum, nu ţi-am spus ? zise cu mirare Platonov. Am o soră căsătorită cu preşedintele colhozului din Dviri. O duc bine, ne vor primi pe cinste. Într-acolo o pornim acum. Actul de naştere îl iei la întoarcere...

Lenka fu de acord. Nu departe de gară, Platonov opri un camion şi se înţelese la repezeală cu şoferul, un gruzin, care căzu la învoială să-i ducă la locul cuvenit în schimbul unei sute de ruble. Lenka nu cunoştea drumul, dar Platonov Îl încredinţă că pînă în sat nu sînt mai mult de şaizeci de kilometri.

După ce camionul trecu podul peste Kuro, Platonov bătu În cabina şoferului: „Opreşte! Coborîm să ne mai odihnim puţin".

- Păi, nu trebuia să mergem la Dviri, de ce am coborît ? întrebă mirat Lenka.

- Nu-i nimic, nu mai avem mult, răspunse Platonov. Prea scutura maşina, îmi venea rău, de aceea am coborît...

,.E pilot şi i se face rău..." - îşi spuse Lenka, dar Platonov, apucînd geamantanul şi făcînd şoferului cu mîna, porni pe o cărare abia vizibilă care ducea în adîncul pădurii.

- Am obosit, zise el. Hai să ne odihnim puţin la umbră. Grozav îmi place aerul de munte... Avem tot timpul să ajungem..

Se aşeză lîngă un brad rămuros şi scoase din geamantan două sandvişuri. Apoi porniră din nou prin pădure. Mergeau deja de o jumătate de oră. Lenka observa că pe măsură ce mergeau mai departe, cu atît pădurea devenea tot mai deasă şi mai liniştită.

- Haide să mai stăm puţin jos, zise în sfîrşit Platonov, Iar Lenka, trîntindu-se pe iarbă, aţipi. O uşoară lovitură îl deşteptă: cînd deschise ochii, se cutremură: Platonov stătea în faţa lui cu un pistol în mînă : „Uite ce este, Lenka! De acum vei merge acolo unde te voi conduce eu".

- Unde ? întrebă speriat Lenka, îndepărtîndu-se de Platonov.

- Peste graniţă, în Turcia !

- În care Turcia ?... Trebuie să-l caut pe frate-meu. Lasă-mă.

Platonov începu să arunce pistolul dintr-o mînă în cealaltă cu multă îndemînare şi zise rîzînd :

- Nu face pe prostul! Dacă strigi, să ştii că ai să întîlneşti pe fratele tău tocmai pe lumea cealaltă. Mi-ai plăcut şi eu ţie de asemenea. Nu sînt pilot şi n-am nici surori, căci au pierit de mult... Tu ce vrei ? Pînă acum ai trăit ca un vagabond, ai răbdat foame, dar dincolo de graniţă vei putea să petreci după pofta inimii. Eu mi-am făcut datoria, stăplnii mei nu sînt zgîrciţi, iar eu nu te voi părăsi la nici o cumpănă.

Gîndurile lui Lenka se perindau cu viteză fantastică. Aici, în pădurea asta pustie, el se simţi deodată ca uu biet puişor în faţa acestui om înalt şi solid. „Secătură! - îşi spuse. E în stare să mă omoare..." şi începu să privească cu ură la gîtul solid şi la mîinile musculoase ale lui Platonov, la cicatrice şi la ochii lui reci. „Mă omoară, secătura - îşi zise din nou Lenka. Ce-i de făcut?

Platonov era calm: „Nu-ţi fie teamă de graniţă, eu ştiu cum s-o trec. Cu mine tu nu rişti nimic. Dimpotrivă, vei deveni om, vei cunoaşte lumea, te vei îmbogăţi...".

Platonov băgă pistolul în buzunar: „Cu mine nu pieri... Hai să ne continuăm drumul pînă mai e lumină Dar să nu Încerci să fugi : să ştii că nimeresc la sigur cu colu-ul meu...".

Mai merseră aşa încă vreo trei kilometri. După soare Lenka Îşi dădea seama că merg spre sud, către graniţă.

Către seară Platonov se opri într-un luminiş şi săpă cu cuţitul o groapă. Apoi scoase din geamantan un vraf de acte pe care le băgă prin buzunare. Lenka observă că acestea erau buletine de populaţie, cărţi de muncă, livrete militare şi alte adeverinţe. După aceea Platonov băgă în geamantan un pachet cu bani şi îngropă totul în pămînt. Desfăcînd cureaua de la pantaloni, scoase de sub maiou un fel de batistă şi o întinse pe iarbă. Era harta raionului Borjomi, tipărită pe mătase foarte fină.

- Uite, în direcţia asta mergem noi !...

Aprinzînd o lanternă mică, Platonov se aplecă deasupra hărţii :

- Cărarea asta dinspre sud, către graniţă. La stînga e satul Ahalţihi, la dreapta Ciobishevi. Noi mergem drept înainte. încă cincisprezece kilometri şi nici dracu' nu ne mai prinde, înţeles ?.„

ÎNCERCUIREA

Lenka înţelesese deja totul. PriVînd în jurul său, el şi aştepta momentul prielnic pentru a se pierde în beznă, ca să strige să dea alarma şi să prindă pe acesl netrebnic cu ajutorul sătenilor. Dar Platonov îl urmărea cu atenţie pe Lenka şi la orice mişcare suspectă băga mîna în buzunar; „Să stai liniştit, auzi ?".

Lenka se aşează desperat pe iarbă şi în acel moment simţi sub mînă o bucată grea de piatră.

- La miezul nopţii, după schimbarea posturilor, vom trece graniţa. Bagă de seamă să nu faci zgomot trecînd peste pietre. Mîine dimineaţă Îţi voi face cinste cu whisky, spuse visător Platonov aşe- zîndu-se alături de Lenka şi scoţîndu-şi ghetele. Cred că-ţi va plăcea acolo. Tu ce părere ai ?... întrebă el aplecîndu-se spre piciorul stîng pentru a desface şiretul ghetei. Platonov nu reuşi să afle părerea lui Lenka în privinţa whisky-ului. În momentul cînd se aplecă, Lenka apucă piatra cu mîna-i firavă şi, adunîndu-se din toate puterile, o trimise În capul lui Platonov scoţînd în acelaşi timp un strigăt desperat. Platonov scoase un geamăt, se sculă, se uită la Lenka fără a înţelege ceva şi căzu cu faţa în iarbă.

Lenka o luă la fugă prin pădure. După ce fugi vreo sută de metri începu să strige: „Ajutor, ajutor!" Dar pădurea tăcea, şi Lenka o luă din nou la fugă. Deodată cărăruia pe care alerga Lenka îl scoase la un mic sat gruzin. Mai tîrziu află că acesta era

satul Clobishevi. În sat era linişte. Numai două trei ferestre luminate erau o dovadă că acolo oamenii nu s-au culcat încă. Pierzîndu-şi răsuflarea, Lenka căzu pe cerdacul primei case.

- Nene, strigă el cînd ieşi din casă un bărbat, în pădure este un spion. Eu l-am lovit cu piatra... Ar putea să dispară..., zise cu grabă Lenka. Are şi pistol... Peste cîteva minute, directorul şcolii din sat, Saralîdza, la a cărui casă se oprise Lenka, telefonă la secţia raională a securităţii de stat din Borjomi, iar flăcăii din sat începură să trezească pe cei mai vîrslnici.

Cînd Lenka îşi reveni din oboseală, povesti maiorului de securitate Pohcivadze şi căpitanului de miliţie Gacecîvadze despre „prietenul" său, despre felul cum şi-a pus Încrederea în el, cum a plecat cu acesta, cum l-a lovit În cap cu piatra. Maiorul telefonă grănicerilor, le povesti cele întîmplate, şi după douăzeci de minute se şi Iviră cîţiva grăniceri cu un cîine.

Toată noaptea a durat urmărirea, dar fără să se dea de urmele lui Platonov. Maiorul Pohcivadze înşirui oamenii de-a lungul drumului şi la Ieşirea din pădure, încercuind astfel locul unde se aflase spionul cîtva timp mai înainte. La graniţă se întăriră posturile de grăniceri. Dimineaţa urmărirea fu reluată.

Spre ziuă, Pohcivadze şi comandantul sectorului de grăniceri împărţiră pe ofiţeri şi soldaţi, miliţieni şi săteni în patru grupuri. Două grupuri trebuiau să cerceteze pădurea, una să păzească malurile rîului Kuro, iar al patrulea să ocupe şoseaua ce ducea spre satul Dviri. În pădure era linişte. Curînd ajunseră la luminişul în care Lenka şi Platonov s-au oprit ultima dată. „Caută urma...!" - ordonă cîinelui soldatul ce-l ducea şi lăsă mai liberă cureaua.

Cîinele se aruncă spre locul unde iarba era bătătorită, dădu semne de nelinişte, mîrîi nervos şi tăcu.

- CaUtă, caută! repetă soldatul, dar cîinele se aşeză pe labele dinapoi şi Încet, ca şi cum ar fi vrut să se scuze, dădu din coadă.

- E clar, tovarăşe comandant! Spionul s-a folosit de o fiolă cu lichid derutant, pe care a strivit-o cu pantofii şi de aceea Alfa nu poate prinde urma...

- Păcat !,.. Dar să nu zăbovim. Vom căuta în continuare. La amiază, urmăritorii încă nu dăduseră de urma lui Platonov.

De abia pe la ora trei, acesta îşi făcu apariţia cînd ieşi din pădure şi porni cu precauţie spre satul Dviri. El văzu de departe oamenii care stăteau pe pod şi intră din nou în desiş, hotărînd să aştepte pînă va trece pericolul şi apoi să treacă cu orice preţ rîul pentru a se ascunde. Oamenii nu-l văzuseră. În schimb, o femeie de serviciu de la şcoala medie din Dviri, Sofia Gheorghievna Lomsadze, întorcîndu-se de la grădină, observase cum un om suspect fugea spre pădure; spre a nu-i atrage atenţia, ea se prefăcuse că nu-l vede. Mătuşa Sofia, cum o numeau cei din sat, îl căută pe secretarul de partid, Livan Vartanov, şi peste o oră grupul lui Pohcivadze, miliţienii şi colhoznicii înconjurau cu un inel de nepătruns desişul de măcieşi.

- Te somez să te predai, eşti încercuit! strigă Pohcivadze cînd grupa lui era aproape de tot de desiş.

Urmară două focuri de pistol. Gloanţele şuierară pe deasupra capetelor. „Nene, aveţi grijă. Are grenade, eu le-am văzut !" - şopti cu frică Lenka,

- Tu, băiatule, ascunde-te pe după pietroaie, spuse Pohcivadze împingînd pe Lenka spre un loc mai ferit.

- Pentru ultima oară, te somez să te predai! repetă Pohcivadze. Altfel deschidem focul.

Minutul de tăcere care urmă păru o veşnicie. Apoi se auzi un foşnet: din tufişuri apăru un pistol şi după el Platonov în persoană. El ridică mîinile şi se îndreptă spre Pohcivadze.

- Aici erai ? şopti el văzîndu-l pe Lenka... De-aş fi ştiut, te-aş fi înecat în mare...

- Încetează discuţia, eşti arestat, ordonă Pohcivadze.

...În timpul percheziţiei s-au mai găsit la Platonov un pistol „Walter", cu 27 de cartuşe, o grenadă sistem „Mills", o fiolă cu otravă, un pistol-stilou, patru buletine de populaţie sovietice, zeci de adeverinţe diferite şi douăzeci şi două de mii de ruble.

Într-o oră, Platonov fu dus în Borjomi. La interogatoriu el mărturisi că este un agent al serviciului american de spionaj şi că a fost paraşutat în raionul Rnvno în noaptea de unu spre doi mai. În aceeaşi zi, geamantanul îngropat în pădure fu sigilat şi trimis de Pohcivadze împreună cu spionul Platonov la Moscova, la comitetul securităţii de stat.

Un TELEFON PUNE CAPĂT MINCIUNII

Într-o cameră nu prea spaţioasă se aflau doi inşi : anchetatorul Pantelcev şi arestatul Platonov, Cu mîinile pe genunchi el şedea în faţa maiorului, la vreo cinci paşi de el. Platonov asculta fiece întrebare cu mare atenţie, ca şi cum ar fi vrut să o memorizeze şi să-i ghicească scopul. Era a patra oară cînd Platonov stătea în această cameră în faţa acestui anchetator tînăr, dar talentat. Cu o zi înainte, lui Platonov i se luaseră amprentele. El ştia prea bine de ce i s-au luat amprentele, dar nu putea să-şi dea seama ce o fi aflat maiorul cu ajutorul lor, şi asta îl obseda tot timpul.

Dar nici maiorul nu era lipsit de griji. Deşi generalul Gubanov nu-l grăbea, el îşi dădea seama prea bine că acesta aştepta cu nerăbdare rezultate palpabile din partea anchetei. Timpul era preţios: se putea ca Platonov să nu fi venit singur şi prin urmare pe undeva să acţioneze nevătămaţi şi alţi duşmani, care trebuiau prinşi şi demascaţi.

- Care e numele dumitale adevărat ?...

Deşi auzea a nu ştiu cîta oară această întrebare, Platonov tresări. Anchetatorul nu observă însă nimic.

- Platonov, Nikolal Kuzmici...

- Ai spus că eşti născut în satul Deakovo, raionul Susaninsk, regiunea Kostroma. Aşa e ?

- Da, acolo m-am născut. În 1935 mama s-a mutat în Kostroma. Eu învăţam prost N-am reuşit să termin nici măcar patru clase. M-am încurcat cu nişte hoţi şi am fost judecat de două ori... În 1945 am fost chemat În armată. Fiindcă nu mă împăcam cu disciplina, după două luni am dezertat. După ce am rătăcit mai mult timp prin oraşele ţării, ocupîndu-mă cu furtişaguri, am hotărît să fug peste graniţă.

- Cum ai reuşii să faci acest lucru ?

- După ce am luat această hotărîre, am plecat la Borjomi şi de acolo m-am îndreptat spre graniţa turcească, de-a lungul rîului Kuro. În zorii unei zile am trecut barajul de sîrmă ghimpată şi am pătruns pe teritoriul Turciei. Grănicerii turci m-au dus la Erzerum, unde am fost supus unui interogatoriu de către un turc şi trei americani.

- Şi după aceea ?

- După aceea am fost dus la Miinchen. După şapte zile de interogatoriu, americanii mi-au declarat că dacă nu sînt trimis de organele sovietice şi nu doresc să ajung la închisoare, trebuie să le îndeplinesc ordinele. Am acceptat condiţiile... Nu mult după aceea am fost dus în altă parte, unde am urmat timp de şase luni cursurile unei şcoli de spionaj.

- Care-ţi era numele conspirativ ?
- Vladimir.
- Ce legendă a fost elaborată pentru dumneata ?
- Conform legendei, eu eram născut în regiunea Koslroma, raionul Susaninsk, dar nu în satul Deakovo, ci Kostilovo.)n timpul războiului, am fost În armată, iar în 1948 am fost lăsat la vatră.

Telefonul de pe masă zbîrnîi. Panteleev ridică receptorul şi în timp ce asculta şi nota ceva pe o foaie de hlrtie, Platonov îl urmărea cu atenţie.

- Foarte bine! Mulţumesc..., spuse Panteleev şi agăţă receptorul.

OBIECTELE DIN PĂDUREA TUMANSK

În dimineaţa de 2 mai, generalul Gubanov primi aproape în acelaşi timp două ştiri alarmante. Ambele se refereau de fapt la unul şi acelaşi lucru. Prima ştire venea de la Direcţia generală a corpurilor de grăniceri, iar a doua - de la organele de securitate ale Ucrainei. La ora 1 şi 35 de minute, În ziua de 2 mai, la distanţa de 32 de kilometri de Vladimir-Volinsk, în direcţia sud-vest, grănicerii au auzit zgomotul motoarelor unui avion necunoscut care trecea graniţa. Avionul zbura la o altitudine de 400 metri înspre Uniunea Sovietică.

Alţi grăniceri, precum şi posturile antiaeriene, au auzit la 36 de kilometri mai la nord-vest de Vladimir-Volînsk, la ora 2 şi 57 de minute, de asemenea, zgomotul unui avion. De astă dată, el se îndrepta spre Polonia. Gubanov reciti de cîteva ori aceste documente şi le introduse apoi într-un dosar liber pe care i-l adusese ajutorul său.

- începem o nouă operaţie. Din nou ne-au venit „musafirii", zise generalul. Aflaţi de urgenţă de la comandantul corpurilor de grăniceri ce Ii s-a comunicat de la statul-major al A.A.A.!

După ce ajutorul său părăsi încăperea, Gubanov luă receptorul telefonului şi vorbi mai mult timp cu oraşul Vladimir-Volînsk, apoi cu comandanţii organelor de securitate ale altor regiuni de graniţă ale Ucrainei, dîndu-le directivele necesare.

Comandantul secţiei securităţii de stat a raionului, maiorul Pillpcnko, se apucă de treabă Imediat după primirea ordinului. Pînă la sfîrşitul zilei următoare nu obţinu însă nici un rezultat. Prin împrejurimi totul era liniştit, iar oamenii din partea locului, care se cunoşteau bine unii pe alţii, nu observaseră nici un străin suspect printre ei

După cîtva timp, în ziua de 6 mai, în faţa maiorului se prezentă pădurarul Egor Ivanovicl Oslapcnko, care lucra de douăzeci de ani în cadrul acelui ocol silvic, aşa că-şi cunoştea pădurea din fir-a-păr. Bătrînelul era întotdeauna vesel, dar de astă dată expresia serioasă a feţei şi încetineala cu care se aşeză pe scaun îl făcură pe maior să presupună că s-a întîmplat ceva. „Ce vînt te aduce pe la noi, Egor Ivanovici ?" - începu maiorul discuţia, întinzîndu-i tabachera.

- Mi se pare că le-am dat de urmă... zise el.
- Adică cine ?
- Eu şi cîinele meu Selma, pe care-l cunoaşteţi.
-Povesteşte-mi, te rog...
- Iată cum s-a întîmplat. Azi dimineaţă, ca de obicei, mi-am început turul prin sectorul meu, căci, de, e primăvară, şi ispita vînatului legal e mare... Cînd am ajuns la mesteacănul bătrîn, Sclma începu să dea semne de nelinişte şi să sape pămîntul cu labele. Am dat la o parte frunzele de anul trecut şi sub ele, ce să văd ? Ceva învelit într-o pînză albă. Era clar că acel ceva nu fusese Îngropat de mult. N-aveţi grijă, tovarăşe comandant, degeaba v-aţi speriat. N-am pus mîna pe acel lucru. L-am acoperit iar şi am venit direct la dumneavoastră.

„În plnza albă de paraşută erau învelite cu grijă două perechi de bocanci cu bordură înaltă, şireturi rezistente şi catarame. Se vedea că sînt de provenienţă

militară, dar tălpile groase de cauciuc pentru amortizarea loviturilor erau o dovadă că bocancii erau pentru para- şutişti. În talpa unuia dintre bocanci se vedea un ciob de sticlă rămas de la o fiolă. Sub bocanci maiorul găsi doi săculeţi cu un praf alb, asemănător cu praful de amidon.

Pilipenko înveli obiectele din nou în pînza de paraşută şi inspectă locul. Peste O jumătate de oră, generalul Gubanov era deja informat de găsirea obiectelor amintite în pădurea Tumansk. „Te rog să trimiţi totul la Moscova printr-un delegat" - spuse Gubanov.

A doua zi dimineaţa, colonelul Zaharov se prezentă la generalul Gubanov. El văzu încă de departe cele două perechi de bocanci de culoare gălbuie pe care generalul le aşezase pe masă.

- Alege-ţi una dintre ele, colonele! Ce număr porţi ? glumi generalul, dar cînd îi povesti totul lui Zaharov, acesta îi spuse :

- înţeleg, tovarăşe general. Aceşti bocanci trebuie supuşi imediat unei cercetări amănunţite.

- Da. Se vede că au fost purtaţi. Totodată trimite la analiză şi aceasta. generalul dădu la o parte o foaie de hîrtie, şi Zaharov zări două mici săculeţe. Fii atent!... S-ar putea să fie otravă.

Curînd laboratorul central comunica rezultatele analizelor. Pe amîndouă perechile de bocanci au fost găsite amprente digitale, care au şi fost fotografiate. În săculeţi era ceva mai periculos: şoarecii albi care au fost hrăniţi cu praful acela alb au turbat după trei ore. Cauza era antraxul... Colonelul Zaharov Începu verificarea amprentelor digitale ale delicvenţilor de drept comun. Numele „stăpînului" amprentelor de pe bocanci era Kurocikin Alexei Pavlovici. Una dintre amprentele de pe bocanci coincidea cu amprentele lui Platonov.

- Foarte bine. înseamnă că Platonov nu e altul declt Kurocikin. Un fir de aţă este în mîinile noastre; să încercăm acum să descurcăm tot ghemul, remarcă generalul.

După două zile se află că Kurocikin Alexei Pavlovici a dispărut fără urmă. Miliţia nu ştia unde este, căci nu mai avea cunoştinţă despre el din ziua cînd fusese chemat la armată, de unde a dezertat.

DUŞMANUL ESTE „STRINS Cu UŞA"

Panteleev puse din nou lui Platonov aceeaşi întrebare pe care l-o pusese la ultima lor convorbire :

- Care este numele dumitale adevărat ?...

- V-am mai spus: Platonov NikolalKo...

Dar în acest moment, Panteleev puse pe masă o pereche de bocanci americani: „Îi cunoşti ? - zise Panteleev arătînd spre bocanci, Iată şi fotografiile amprentelor: unele au fost luate acum cîteva zile de pe degetele dumitale. Îţi aduci aminte, celelalte de pe bocanci, iar acestea - din arhiva instanţelor judiciare. Toate se aseamănă de minune. Dumneata ştii că nu există în lume doi oameni care să aibă aceeaşi configuraţie a amprentelor ?...

- Ştiu...

- Uite, aceste amprente, şi Panteleev îi arătă din nou lui Platonov cele trei fotografii, aparţin unui oarecare Kuroclkin Alexei Pavlovki. Poate acum te hotărăşti să-mi spui adevăratul dumitale nume ? Vezi prea bine că mărturisirile dumitale mincinoase sînt sortite eşecului. Interesul dumitale este numai acela de a spune adevărul.

- Bine, voi fi sincer. într-adevăr, eu sînt Kurocikin. După ce am dezertat din Armata Sovietică, am furat actul de naştere al unui oarecare Zaharov Roman Pavlovici, de care m-am folosit mult timp. După ce am colindat prin întreaga ţară, m-

am angajat la uzina „Cazangiul roşu" din Taganrog. N-am trecut niciodată graniţa În Turcia. La americani am ajuns cu totul altfel. În timp ce- eram la Tagamog, am fost chemat în armată...
- Sub ce nume ?
- Sub numele de Zaharov.
- Unde ţi-ai făcut serviciu) militar ?
- În Germania. Am fost şofer pe camion. Iar apoi pe limuzină.
- Asta mai miroase a adevăr. Continuă...
-- Cu ajutorul maşinii am fugit la americani.
- De ce ai susţinut la început că ai trecut graniţa În Turcia?
- N-am vrut să amintesc şi de faptul că am dezertat a doua oară. Pentru, asemenea trădare există o singură pedeapsă...
- Cu alte cuvinte ai fost lansat din avion ?
- Da.
- Dar ceilalţi agenţi lansaţi împreună cu dumneata unde sînt?
- Am fost lansat de unul singur, tresări Platonov.
- Chiar singur ?... întrebă Panteleev şi fără grabă puse pe masă a doua pereche de bocanci.
- Kurocikin, eu te sfătuiesc să te gîndeşti asupra celor spuse şi să nu minţi. Noi ştim mai mnlte decît îţi închipui dumneata.
- într-adevăr, împreună cu mine au mai fost doi.
- Cine sînt ?
- Cunosc numai numele lor din şcoala de spionaj. Unul e Leonid, iar celălalt Ivan. Am fost colegi la şcoala americană de spionaj din Kaliffbeiren. Văzînd că a fost demascat, Kurocikin descrise semnalmentele celorlalţi doi spioni.
- Ai spus că aţi fost trei. Unde e a treia pereche de bocanci ?
- Unul din ei, mi se pare că Ivan, s-a încălţat înainte de plecare cu bocanci obişnuiţi.
- Cînd te-ai despărţit de Leonid şi Ivan ?
- În seara aceleiaşi zile. De atunci n-am mai auzit nimic despre ei. Ei trebuiau să îndeplinească împreună misiunea încredinţată de serviciul american de spionaj.
- De ce ai încercat să induci în eroare cercetările?
- M-am conformat instrucţiunilor serviciului american de spionaj.
- Cînd trebuia să te întorci înapoi ?
- După îndeplinirea misiunii, adică după ce procuram actele necesare şi recrutam încă un om. Am şi recrutat pe Lenka Klimov..., spuse mîhnit Kurocikin şi tăcu din nou.
- Dar antraxul ai reuşit să-l răspîndeşti ?
- Nu... Trebuia să-l răspîndesc pe păşuni, pe lîngă sate şi colhozuri numai În urma ordinului primit de la centru... Dar n-am apucat să-l mai primesc. În ajunul trimiterii mele În URSS , comandantul şcolii de spionaj mi-a dat să semnez un angajament. În el scria că în schimbul muncii de diversiune depuse de mine în URSS voi primi lunar 700 de dolari, iar la întoarcere voi primi o răsplată deosebită. Mai tîrziu am aflat că a doua oară americanii votau să mă trimită în URSS ca rezident. Kurocikin mai povesti şi altele despre şcoala de spionaj şi stăpînii lui de peste Ocean.

Citind procesul-verbal al ultimului interogatoriu al lui Kurocikin, generalul chemă pe colonelul Zaharov şi-i ordonă să comunice tuturor organelor locale de securitate semnalmentele lui Ivan şi ale lui Leonid. După cîteva zile, locotenent-colonelul

Mazurenko se Întoarse împreună cu Kurocikin din pădurea Tumansk, de unde aduseră la Moscova un post de radio şi întregul echipament al spionului,

DESCOPERIREA SERGENTULUI GRIBENKO

Într-o dimineaţă de iunie, sergentul de miliţie Konstantin Gri- benko, de la sectorul de miliţie al oraşului Fastov, din regiunea Kiev, se ducea ca totdeauna spre locul unde-şi făcea serviciul, adică la piaţă. Mergînd într-acolo, Îşi aminti Încă o dată de consfătuirea operativă care avusese loc la comandantul sectorului. În acea zi sosise la el un activist al comitetului regional al securităţii de stat şi îi adusese la cunoştinţă că nu de mult un avion necunoscut violase spaţiul aerian al Uniunii Sovietice, lansînd după toate probabilităţile diversionişti. Paraşutiştii n-au fost prinşi Încă, dar organele securităţii sînt în căutarea lor, şi miliţia trebuie să fie foarte atentă. Au trecut de atunci vreo două săptămîni.

Ziua promitea a fi Însorită şi călduroasă. Gribenko trecu fără grabă printre mese, răspunzînd la salutul cunoscuţilor şi tocmai voia să se îndrepte spre mesele unde se Vindea carne, clnd zări la mesele cu lapte un băiat slăbuţ şi nu prea înalt, îmbrăcat într-o veche cămaşă cadrilată.

În mînă băiatul ţinea două impermeabile noi-nouţe cu căptuşeală în carouri de culoare deschisă. Se vedea că băiatul se grăbea să le vîndă: ochii lui neliniştiţi căutau parcă ceva în mulţime, deşi lîngă el se tot foia un bărbat care după felul cum pipăia impermeabilele parcă vrea să le cumpere. „Oare de unde o fi avînd acest băiat două impermeabile la fel ?*' - se întrebă Gribenko. Apoi se apropie şi pipăi căptuşeala cauciucată a impermeabilelor.

- Cît ceri? întrebă el.

Văzînd în faţa lui pe miliţian, stăpînul impermeabilelor îngheţă de spaimă şi instinctiv trase impermeabilele spre el. Gribenko îl întrebă :

- Ale cui sînt ?

Băiatul păi!, bombăni ceva, apoi răspunse: „Ale mele..."

Gribenko nu se mulţumi cu atît : „Numele ?".

- Klokov... Dar de ce te legi de mine ? Vînd doar ce-i al meu.
- Te rog să mă urmezi ! spuse Gribenko cu hotărîre, luîndu-i lui Klokov cele două impermeabile.
- Lasă-mă, slnt ale mele..., insistă Klokov, dar, simţind mîna puternică a miliţianului, porni în cele din urmă după el.
- Tovarăşe ofiţer de serviciu, vă rog verificaţi actele acestui cetăţean, raportă Gribenko. Vindea două impermeabile la fel. E suspect, cu atît mai mult cu cît parcă nu-s de-ale noastre,,.
- Cum te numeşti ? întrebă ofiţerul de serviciu pe Klokov.
- Tovarăşe comandant, i-am spus o dată miliţianului, spuse cu un ton revoltat băiatul, mă cheamă Klokov, pe numele mic Fedov. Vînd lucrurile mele, iar el, aci Klokov se uită supărat la Gribenko, iar el se leagă de mine: să vin la miliţie şi basta. Vă rog să-mi daţi drumul.
- Bine, întîi să clarificăm lucrurile, iar apoi Îţi dăm drumul, spuse liniştit ofiţerul de serviciu. Nu te agita degeaba.

Klokov scoase un oftat lung şi coborî ochii.

- Sergent Gribenko, percheziţionează-l pe arestat, ordonă ofiţerul de serviciu.
- Tovarăşe comandant, de ce să mă percheziţioneze, doar nu sînt criminal, zise sărind ca ars Klokov.
- Ţi-am mai spus o dată că du pă ce verificăm cum stau lucrurile, îţi dăm drumul, zise cu acelaşi calm ca şi înainte ofiţerul de serviciu. De eşti om cinstit, n-ai de ce te teme.

Gribenko pipăi buzunarele lui Klokov.

- Uită-te ! bombăni cu mirare Gribenko scoţînd din buzunarul lui Klokov un pistol. E un „Walter" de fabricaţie germană, tovarăşe ofiţer de serviciu.

- Dar pistolul de unde l-ai luat ?

Klokov aplecă capul şi nu spuse nimic.

- Continuă percheziţionarea...

într-unul din buzunare fu găsită o chitanţă boţită de la camera de bagaje a gării Fastov.

- Ce ai depus la camera de bagaje ?

- Un geamantan...

După ce întocmi la repezeală procesul-verbal al percheziţiei, ofiţerul de serviciu îl rugă să-l semneze şi cînd Klokov termină de semnat, fu întrebat din nou : „De unde ai pistolul ?".

- Mi l-au dat doi prieteni, Leonid şi Vladimir.

- Ce este în geamantan? întrebă ofiţerul de serviciu arătînd chitanţa.

- Un post de radio al celor doi. Îl duceam în raionul Krîmsk din regiunea Krasnodarsk...

- Condu arestatul, tovarăşe Gribenko!

...Comandantul sectorului de miliţie, căpitanul Rojenko, luă legătura prin telefonul direct cu ofiţerul de serviciu al direcţiei regionale a Comitetului securităţii de stat din Kiev.

- Foarte bine, răspunse ofiţerul de serviciu după ce ascultă raportul lui Rojenko. Aşteptaţi oamenii noştri.

După o oră şi jumătate, o „Pobedă" aducea în Fastov pe locote- nent-colonelul Martinenko, pe căpitanii Vasin şi Starovoitov. După ce se recomandă lui Rojenko, locotenent-colonelul Martinenko ceru să fie adus arestatul. „Noi ne-am făcut datoria - zise Rojenko fără aşi ascunde mulţumirea. Acum e rîndul dumneavoastră...".

înainte de a merge la gară cu Klokov pentru a ridica de la camera de bagaje geamantanul cu postul de radio, Martinenko îi mai puse o întrebare : „Unde sînt acum Leonid şi Vladimir, care ţi-au dat sarcina să duci postul de radio?".

- Trebuie să mă întîîlnesc cu ei în ziua de 28 sau 29 iunie în ftostov. Acum nu ştiu unde sînt, răspunse Klokov şi, fără a mai aştepta a doua întrebare, descrise pe Leonid şi Vladimir.

- Tovarăşe Rojenko, n-aveţi ceva haine ca să-l schimbăm pe arestat ?

Curînd Klokov deveni de nerecunoscut. În locul cămăşii murdare era îmbrăcat acum cu o cămaşă nou-nouţă, haină, cravată şi şapcă.

- Doar nu mă duceţi la nuntă ? întrebă el supărat.

- Pune-şi ochelarii aceştia şi nu mai trăncăni atîta ! ordonă Martinenko întinzînd lui Klokov nişte ochelari cu sticlă de culoare închisă.

În maşină Martinenko îi spuse lui Klokov ca la gară să nu discute cu nimeni, ci, intrînd repede la camera de bagaje, să-şi ia geamantanul şi să se întoarcă : „Să nu cumva...".

- Nu vă temeţi, tovarăşe comandant. Voi face cum ini-aţi spus.

„Pobeda" se apropie de gară. Căpitanul Starovoitov ocoli gara, camera de bagaje şi, nezărind pe nimeni care să semene cu Leonid sau Vladimir, se întoarse. Martinenko, căpitanul Vasin şi Klokov se îndreptară spre camera de bagaje. Luîndu-şi geamantanul, Klokov se întoarse la maşină împreună cu cei doi de la securitate.

- Aici este postul de radio ?

- Da.

- Deschide şi vezi dacă toate sînt la locul lor.

- Da, toate..., confirmă Klokov, după ce controlă de cîteva ori conţinutul geamantanului.

- La direcţie, dar mai repede! ordonă Martinenko şoferului.

Şi maşina o porni În goană pe şoseaua care ducea spre Kiev.

GOANA După CÎŞTIG UŞOR

- Acum, tovarăşe Klokov, va trebui să munceşti cinstit, i s-a spus lui Fedov Klokov cînd a fost eliberat prin amnistie din lagărul de muncă corecţional, uude fusese internat pentru hoţii.

Klokov mulţumi bombănind, îşi luă actele şi se părea că a părăsit pentru totdeauna calea hoţiilor. Dar Fedea nu prea avea chef să muncească, iar de hoţii îi era frică. După două luni de vagabondaj, el se angajă ca păstor la sovhozul „Scerbakovski" din regiunea Krasnodarsk. La sfîrşitul verii, directorul îl mută la fermă.

- Nu merg, e prea murdar acolo! se încăpăţînă băiatul. Daţi-mi lichidarea !

Au încercat să-l lămurească, să-i explice, dar Klokov ştia una şi bună : lichidarea.

Cheltuindu-şi banii câştigaţi în timpul verii, Klokov se hotărî să plece în Donbass.

- E greu acolo, dar măcar cîştigi un -brui mai ca lumea!... Spuse el la plecare prietenilor săi din covboz. cînd ajunse în Rostov pe Don, dar acolo află că nu se mai fac recrutări de muncitori.

- Du-te în Novoroslisk, acolo mai au nevoie de muncitori necalificaţi, zise funcţionarul care se ocupa cu recrutarea de cadre.

Klokov o luă spre gară. Banii îi erau pe terminate şi, adunîmd cu greu cîţiva pentru nişte plăcinte cu marmeladă, ne aşează pe o bancă din părculeţul de lîngă gară. El mesteca alene plăcintele şi nici nu observă cum se apropiară de el doi băieţi îmbrăcaţi amîndoi cu impermeabile de culoare albastru închis. Ziua era călduroasă, ca primăvara, impermeabilele erau descheiate, şi Klokov observă că au amîndouă aceeaşi căptuşeală cadrilată de culoare deschisă.

Băieţii fumau ţigări scumpe şi unul din ei îl servi şi pe Klokov.

Pe neobservate intrară în vorbă, iar Klokov, care era deja plictisit de alergătura după un trai mai uşor, povesti cum a fost recent eliberat, cum a venit la Rostov şi n-a găsit de lucru.

- Ia ascultă, Leonid. Ce zici, n-am putea să-l luăm cu noi în sovhoz? Mai ales că ştie să păzească porcii? întrebă unul din băieţi pe celălalt.

Cel care se numea Leonid era înalt, părul bălai îi era pieptănat înapoi, iar faţa lui rotundă contrasta cu nasul drept şi buzele subţiri. Sprîncenele-i roşcovane şi dinţii rari şi albi îl făceau să semene cu un reprezentant al micilor rozători. Fără să se grăbească, acesta răspunse :

- Ba, cred că se poate...

- S-a făcut, Fedov. Vino cu noi în sovhoz E aici, în regiunea Krasnodarsk! exclamă cel care se numea Vladimir.

Vladinir era slăbuţ, şi, deşi ochii lui tulburi nu făceau o impresie bună, lui Fedov I se păru un om mai de încredere, cu atît mai mult cu cît avea un geamantănaş nou-nouţ şi o şapcă scumpă cu carouri cenuşii, pe care o ţinea nepăsător în mîna dreaptă.

- Aş pleca, dar n-am bani.

- Nu-i nimic, mergi cu noi. Ne ajuţi să ducem bagajele. Am cumpărat eu ceva pentru club. Datoria ai să ne-o achiţi acolo.

Klokov fu de acord. Vladimir şi Leonid cumpărară trei bilete şi plecară cu toţii la Novorosiisfc. De acolo cei doi hotărîră să meargă pentru două-trei zile la Odesa, cu vaporul „Rossia".

- Mergem să ne odihnim puţin la mare, răspunseră ei. Klokov îi întrebă de ce şi-au ales acel itinerar ciudat.

Noii prieteni ai lui Klokov dovedeau peste tot curaj şi libertate în comportare, s-au înţeles foarte uşor cu împiegatul, aprindeau adeseori ţigări de la miliţieni, Intrau în vorbă cu ei şi chiar glumeau. Erau îmbrăcaţi bine, prezentabili şi se purtau ca atare.

La amiază, Vladimir şi Leonid se hotărîră pe neaşteptate să ia trenul în direcţie opusă.

„Eh, fîrtaţilor, - se gîndi Klokov - voi probabil că sînteţi hoţi de primă clasă şi căutaţi să vă ştergeţi urmele..." Tot drumul pînă la Odesa se uită la ei şi se gîndi ce-i de făcut. „Fie - hotărî el -, cu actele mele şi aşa nu pot găsi un post bun ; deocamdată rămîn cu ei. Numai că la rele nu mă vor împinge ei. Acum, dacă mai fac ceva, dracu' mă ia...".

În Odesa colindară toate berăriile, vizionară un film italian, iar noaptea o petrecură tot În camera de odihnă a gării.

,,Tare-s pricepuţi! Nici un miliţian nu se leagă de ei" - îşi zicea cu admiraţie Klokov, care pentru prima oară după atîta vagabondaj se culca Într-un pat curat. A doua zi dimineaţa, Leonid şi Vladimir îl anunţară că trebuie să meargă la Jitomir, unde au nişte chestiuni de aranjat.

- Dacă vrei de lucru, vino cu noi. De acolo pînă la sovhoz e foarte aproape.

Klokov căzu la învoială şi de astă dată.

În Jitomir ei umblară mult prin oraş fără nici o treabă şi dor- miră prin parcuri, apoi luară trenul care-i duse pînă la gara Zdol- bunovo. Aici, în Zdolbunovo, Klokov trase o mare spaimă şi înţelese că a apucat-o din nou pe calea care-l va duce mai devreme sau mai tîrziu la pierzanie. După ce părăsiră peronul şi intrară în gara plină de oameni, se apropie de ei un tînăr miliţian.

- Prezentaţi actele, vă rog I ceru el.

El îi urmărea de mult pe cei trei, părîndu-i-se suspecte impermeabilele nou-nouţe cu croială neobişnuită şi căptuşeală în carouri, precum şi Vladimir, cu ochii lui mici şi tulburi, care priveau cu atenţie în toate părţile, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

- Actele? întrebă Leonid cu un zîmbet politicos. Dar pe ce bază ?

Klokov voi să se dea la o parte, dar Leonid îl pironi locului
cu privirea şi.i şopti:

- Nu te mişca, dobitocule !

- Vă rog, prezentaţi actele, repetă cu insistenţă miliţianul, sau urmaţi-mă.

- Asta-i altceva. Cu tine am merge şi pînă la capătul lumii ! înţepă Vladimir şi, înclinîndu-se cu politeţe, spuse :

- Haidem, prieteni...

În ziua aceea nu băuseră nici un gram de votcă, dar cu toate acestea lui Klokov i se părea că Vladimir şi Leonid s-au îmbătat aşa, deodată, căci mergeau în urma miliţianului legănîndu-se cînd într-o parte, cînd într-alta.

În camera de serviciu era cald. Locotenentul de miliţie Nemi- gailo se uită cu plictiseală la cei trei şi În timp ce le controla cu indiferenţă actele, pe Klokov Îl treceau sudorile. „Dracu m-a pus să mă împrietenesc cu ei! Acum din nou mă vor închide!"

- Deci sînteţi din Rostov ? întrebă Nemigailo, lăsîndu-se alene pe speteaza scaunului.

- Da, tovarăşe locotenent-major! zise Leonid, deşi vedea clar că pe epoleţii locotenentului n-avea declt o singură steluţă

- Am fost la uzina „Rostseimaş" ca să alegem nişte maşini pentru sovhoz. Sper că aţi auzit despre „Voruştlovski" îi ilustru, adăugă Vladimir. E un sovhoz foarte bogat. A cumpărat maşini în valoare de cinci sute de mii de ruble...

- Da, acum agricultura e în plin avînt, răspunse cu naivitate locotenentul. Dar în geamantan ce aveţi ? întrebă, fit tind pe vigilentul, şi, cînd Vladimir îi întinse geamantănaşul de culoare maro, se apucă să scotocească chibriturile şi hîrtiile din el.

- A! exclamă el. Vasăzică şi dumneavoastră sînteţi Iubitori de muzică.

- De ce? întrebă mirat Vladimir apropiindu-se de locotenent,

•- Busa me, muccio! locotenentul scoase o foaie de hîrtie şi începu să fredoneze un cîntec.

- Bineînţeles că şi nouă, celor din sovhoz, ne plac cîntecele frumoase..., aprobă cu voioşie Vladimir.

- Bine, e-n ordine ! spuse locotenentul. Totuşi eu nu vă dau drumul, pînă cînd nu-mi copiez cuvintele acestei romanţe!... Şi, mulţumit de gluma sa ieftină, Nemigailo se apucă să copieze cîntecul. Vladimir şi Leonid îşi aprinseră cu indiferenţă cîte o ţigară, fără însă a uita să-l servească şi pe locotenent.

Adresînd un ,,la revedere" miliţianului derutat, Vladimir şi Leonid ieşiră din gară şi, cînd ajunseră ceva mai departe, Leonid se opri. Trimise unei persoane imaginare un sărut şi fredonă:

- Bu sa me, muccio! Adică, sărută-mă, muccio... Apoi făcu o mină serioasă şi zise cu tărie:

- Acum, la bază! Nu cred că sînt pe lume prea mulţi gură- cască, aşa cum e acest „locotenent-major". Am putea avea neplăceri...

- Acum plecăm la Rovno cu o maşină de ocazie. Iar de acolo la „sovhoz", spuse Vladimir pronunţînd Într-un fel deosebit cuvîntul „sovhoz".

Klokov dădu din cap: „Aşa băieţi mai zic şi eu!..." - Îşi spuse el bucuros.

Postul de radio fu împachetat în doi saci cauciucaţi din care Leonid scoase pistoale, patru grenade, nişte hărţi, carneţele cu cifre şi vreo douăsprezece pachete de bancnote de o sută de ruble.

Dezgropînd toate acestea Leonid şi Vladimir îi dădură lui Klokov un pistol „Walter" şi, fără a mai spune ceva, o porniră prin pădurea Tumansk. încă pe drumul spre pădure, ei îi spuseră lui Klokov că au venit de dincolo de cordon şi se întorc din nou acolo, de îndată ce-şi îndeplinesc în întregime misiunea. Fostul tîlhar se asocie fără şovăială cu spionii, căzînd la învoială să lucreze cu ei şi să treacă apoi graniţa. Aşa porni Klokov pe calea trădării de ţară. Dimineaţa următoare, Vladimir şi Leonid mai verificară o dată postul de radio, scriseră şi cifrară cîteva telegrame.

- Transmitem şefului că ne întoarcem împreună cu tine... Se întuneca deja cînd Vladimir şi Leonid se apucară să întindă antena, verificîndu-i poziţia nord-sud cu busola.

- La naiba! înjură Vladimir. E un post alături care ne stînje- neşte... După o oră, el sfîrşi ce avea de transmis şi, cu ajutorul celorlalţi doi, strînse aparatura. Leonid luă nişte praf şi-şi frecă cu el tălpile bocancilor.

- Asta derutează cîinii..., îi spuse el lui Klokov. Apoi: umblară timp Îndelungat prin pădure pînă ce obosiră într-atît încît fură nevoiţi să se culce.

După ce se treziră, împachetară postul de radio şi impermeabilele în raniţe şi îngropară totul în pămînt.

- Ţine minte locul acesta I porunci Vladimir lui Klokov. În curînd va trebui să vii din nou aici.

Banii şi pistoalele le băgară în geamantan. De la Rostov, Leonid şi Vladimir luară trenul spre Novorosiisk. La gară îi dădură lui Klokov 200 de ruble.

- Întoarce-te în pădurea Tumansk, dezgroapă postul de radio şi du-l la gara Krimskaia, spuse Vladimir. Ne vom întîlni la 26-29 iunie la Rostov. De acolo vom pleca dincolo de cordon.

După dispoziţiile primite, Klokov trebuia să meargă la Rostov, să scrie pe doi stîlpi de telegraf de lîngă staţia de autobuse de la gară data sosirii lui şi să aştepte două-trei zile în piaţa gării pe cei doi. La întîlnire Klokov trebuia să meargă cu un ziar făcut sul în mîna dreaptă, iar de reverul stîng al hainei trebuia să-şi prindă un ac de siguranţă.

- S-ar putea ca în loc să venim noi, să vină un om de-al nostru. Şi el va avea un ziar, dar Îl va ţine în mîna stîngă. Şi nu uita ! Pe cap va purta şapca mea, adăugă Vladimir. Acest om te va recunoaşte şi te va aduce la noi...

Dacă Vladimir şi Leonid, părăseau Rostovul înainte de termen, atunci ei trebuiau să lipească pe gardul parcului de lîngă gară un anunţ pentru vînzarea unei case. În acest caz, Klokov trebuia să meargă la adresa indicată în anunţ,

Klokov primi un răgaz de zece zile pentru îndeplinirea misiunii.

Klokov ajunse cu bine în pădurea Tumansk, dezgropă postul de radio şi se uită cu jind la cele două impermeabile. „N-are rost să putrezească în pămînt, mai bine le vînd" - Îşi zise el băgînd impermeabilele în geamantan.

După opt zile, Klokov sosi în Fastov. Bani nu mai' avea, aşa că, după ce lăsă geamantanul la camera de bagaje, plecă la piaţă să vîndă impermeabilele. Acolo însă la întîlnit pe sergentul KonsLinlin Gribenko.

ÎNCEPE OPERAŢIA

Generalul Gubamiv mai reciti o dată declaraţiile lui Platonov- Kurocikin. Prin urmare, pe undeva se mai aflau doi - Leonid şi Vladimir. Dar unde erau? „Vor apărea ei undeva? - îşi spuse generalul cînd începu să zbîrnîie telefonul interurban direct.

Gubanov ridică receptorul. Da Kievul.

- Să trăiţi, tovarăşe general, se auzi o voce cunoscută.

Raportează colonelul Hromov. leii un miliţian am pus nuna pe un individ suspect, care cred că nu e străin de cele întîmplate la 2 mai lîngă Rovno.

- Spune, spune! zise generalul cu bucurie, aşezîndu se mai comod în fotoliu.

Hromov raportă pe scurt despre amănuntele lui Klokov declaraţiile făcute de el la primul interogatoriu.

- Vă telefonez peste o jumătate de oră, să vă spun ce avem de făcut. Aşteptaţi... şi generalul aşează receptorul.

Apoi generalul chemă în biroul său pe colonel Ziliirnv, pe maiorul Mazurenko şi pe Locotenent-colonel Nagaev:

- Acum cîteva minute am primit o comunicare din Kiev, spuse el. Azi, în oraşul Fastov, miliţianul Gribenko a pus mîna pe un oarecare Klokov, care Vindea nişte impermeabile de provenieţă străină. La percheziţie s-au găsit la Klokov un pistol „Walter" şi o chitanţă de la camera de bagaje. În geamantan s-au găsit hărţi topografice şi alte lucruri. Klokov a fost predat Direcţiei regionale de securitate din Kiev.

La primul interogatoriu, el mărturisi că postul de radi» aparţine unor oarecare Leonid şi Vladimir, cu care s-a întîlnit în Rostov pe Don şi trebuie să se întîluească în Rostov În 28-29 iunie. Mi se pare că am dat, în sfîrşit, de urma netrebnicilor. Ce propuneri aveţi?

- Comunicarea e interesantă..., spuse Kluev ridicîndu-se de pe scaun. Cred că trebuie să plecăm, de îndată la Kiev, luînd cu noi şi pe Kurocikin. Acolo se va lămuri totul...

Gubanov fu de acord cu aceasta.

- Deci peste trei ore decolăm de pe aerodromul Bîkovo...

Hromov, comandantul Direcţiei regionale a securităţii din Kiev, aştepta cu nerăbdare sosirea generalului şi a colaboratorilor săi. Nu trecu mult, şi pe coridor se auziră paşi.

Peste cîteva minute, el raportă lui Gubanov cazul lui Klokov şi-i arătă lucrurile găsite la el.

- Aş vrea să vorbesc cu el cîteva minute, zise generalul. Klokov fu adus în birou. Gubanov văzu în faţa lui un băiat nu prea înalt, cu ochii speriaţi.

- Şezi, spuse Hromov. Ieri ne-ai spus adevărul ?

- Tovarăşe comandant, tot ce-am spus e numai adevărul adevărat...

- N-ai uitat sau încurcat nimic ?

- Astă-noapte n-am dormit deloc şi mi-am adus aminte de ceva.

- Spune.

- Cînd Vladimir şi Leonid au lucrat la postul de radio, mi-a venit ideea să-i omor şi să le iau banii. Voiam să folosesc tocmai arma pe care mi-au dat-o să-i păzesc. Tocmai verificam cocoşul, cînd Leonid se uită la mine şi-mi spuse : ,,Ce te tot joci acolo ?". Apoi mi-a luat pistolul.

- Te-ai fi hotărît să-i omori pentru bani ?

- Ştiind că slnt spioni, credeam că, omorîndu-i, cîştig atît eu, cît şi statul.

Apoi colonelul mai întrebă o dată :

- Cu ce ne dovedeşti că trebuie să vă întîlniţi la 28-29 Iunie la Rostov pe Don ?

- V-am spus adevărul, v-o pot dovedi oricum.

- Dar modul de întîlnire l-al descris exact? N-ai încurcat nimic? Sau poate ai uitat ceva?

- Nu, n-am uitat nimic.

- Bine, vom vedea, spuse Gubanov apropiindu-se de Klokov. Din hoţ al devenit trădător de patrie. Vina dumitale este foarte mare. Îţi vei putea uşura situaţia numai ajutîndu-ne să prindem pe „prietenii", dumitale.

- Vă rog să aveţi toată încrederea, tovarăşe comandant, vă ajut, spuse cu glas rugător Klokov.

Klokov fu apoi condus din birou.

- Ce mai! Pînă la întîlnirea din Rostov nu mai e mult.

După cum l-a descris Klokov, acest Vladimir seamănă mult cu Ivan despre care vorbea Kurocikin... „E timpul să acţionăm" - hotărî Gubanov şi Îl rugă pe Hromov să-l ducă pe Klokov cu primul avion de pasageri la Rostov.

- A; putea să-l iau cu noi în avion, dar nu vreau ca el să se întîlnească cu Kurocikin, zise Gubanov. Şi încă o rugăminte, Grigorie Fedorovki, cînd ajungi la Rostov telefonează lui Bîcikov şi roagă-l să ne aştepte. Da, uite, era cît p-aci să uit. Aţi cerut informaţii în legătură cu Klokov ?

- Încă de ieri, răspunse Hromov.

- Să mi le comunicaţi de îndată ce le veţi primi.

Apoi Gubanov chemă întregul grup operativ şi-i comunică planul de acţiune ;

- Acum vom pleca cu avionul la Rostov, unde colegii noştri din Ucraina vor duce pe Kokov, care a confirmat din nou data întîlnirii cu Leonid şi Vladimir şi mi se pare că băiatul nu minte. Mîine este 28, aşa că trebuie să ne pregătim din timp.

La ora 14, grupul operativ al lui Gubanov plecă cu avionul spre Rostov. O oră mai tîrziu plecă şi avionul de pasageri care ducea pe Klokov şi trei activişti ai securităţii.

Pînă atunci Klokov nu călătorise cu avionul, dar se obişnui repede cu noua situaţie şi se linişti de-a binelea cînd vecina lui, care-l tot plictisea cu diferite chestiuni mărunte, adormi în fotoliu. Acest lucru mulţumi şi pe cei trei de la securitate, care stăteau în spatele lui Klokov... La Rostov Gubanov era aşteptat de Bîcikov. Ei se cunoşteau de multă vreme, aşa că, după ce se salutară cu căldură, Gubanov spuse în glumă :

- Se poate una ca asta, Mihail Pavlovici, pe aici îţi umblă pe sub nas spionii, iar tu vii să-ţi întîmpini superiorii ?
- La noi în Rostov ? întrebă mirat Bîcikov.
- Acum probabil că nu, dar mîine s-ar putea să apară.
- Cine?
- Leonid şi Vladimir, despre care v-am Informat moi. după interogarea lui Kurocikin, Individul ce a încercat să ne inducă în eroare, dar a fost strîns cu uşa de găsirea obiectelor din pădurea Tumansk. El ne-a comunicat semnalmentele lor, dar ne-a vorbit de un oarecare Ivan. Semnalmentele au fost confirmate şi de fostul hoţ Klokov, care a fost arestat mai de mult în Fastov. Cei doi trebuie să se întîlnească cu acest Klokov ÎN 28 sau 29 iunie în piaţa gării, aci la tine acasă...

Pînă în seara zilei fură puse la punct cele mai mici amănunte în legătură cu „întîlnirea" lui Klokov cu Leonid şi Vladimir.

Ei puteau sosi în Rostov nu numai cu trenul şi de aceea fură trimise cîteva grupuri operative şi la debarcader, la aerodrom şi pe străzile centrale ale oraşului. Colonelul Zaharov trebuia să le instruiască şi să le descrie semnalmentele lui Vladimir şi Leonid. În caz că cei doi erau descoperiţi, ei trebuiau arătaţi lui Kurocikin, care era la dispoziţia lui Panteleev

Locotenent-colonelul Nagaev primi sarcina de a merge la gară, a studia locul şi de a întocmi pînă a doua zi dimineaţa un plan.

Astfel fu pregătită primirea „oaspeţilor".

KLOKOV MERGE LA ÎnTÎLNIRE

Rămaşi singuri, Gubanov şi Bîcikov chemară pe căpitanul Panteleev.

- Cum o duce Klokov, Ivan Fedorovici, întrebă Gubanov. Oare nu ne va înşela dacă-l vom lăsa să se întîlnească cu Leonid şi Vladimir ?
- Cred că putem să riscăm. Am discutat cu el aproape două ore şi cred că nu ne va înşela. Pe lîngă aceasta, îl vom avertiza că la gară va fi tot timpul sub observaţie.
- Dar dumneata ce crezi, Mihail Pavlovici ? îl întrebă Gubanov pe Bîcikov.
- Cred că Panteleev are dreptate. N-ar strica totuşi să mai discutăm o dată cu Klokov.

Klokov fu adus în birou. Era foarte stînjenit.

- Ia loc, spuse Gubanov. Noi am dori să vorbim cu dumneata în mod sincer. Dar noi vrem sinceritate şi din partea dumitale. Ai înţeles ?
- înţeles, tovarăşe comandant.
- Bine, vom vedea. Ascultă-mă cu atenţie, Klokov. Noi ne-am decis să-ţi oferim o posibilitate de a-ţi reduce din vliu. Mîine la ora 6 dimineaţa, vei pleca cu maşina la Balaisk, unde te vei uita cu atenţie la călători. Dacă vei vedea printre ei pe Leonid şi Vladimir, îi vei saluta şi ducînd mîna la şapcă o vei ridica puţin. Aceasta va însemna că te-ai întîlnit cu Leonid şi Vladimir. Dacă nu-i vei vedea, vei cumpăra un bilet şi te vei întoarce la Rostov cu oricare tren. Te previn că oamenii noştri te vor urmări pas cu pas. Ai înţeles ?

- Am înţeles, tovarăşe comandant. Voi îndeplini totul întocmai. Acum şi eu vreau să-i prind pe aceşti spioni.

- Şi noi, de asemenea, răspunse Gubanov. Dar nu-i destul să vrei. La întoarcerea în Rostov scrie pe stîlpi ce ţi-au spus Leonid şi Vladimir.

- Trebuie să scriu ziua sosirii mele în Rostov.

- Foarte bine, aşa să şi scrii. Cumpără de la chioşc un ziar şi nu uita să-|l prinzi de rever un ac de siguranţă. Poţi să te opreşti puţin şi în parc ca să te odihneşti. Apoi te duci la restaurant şi mănînci. De bani să n-ai grijă, căci îţi dăm noi. Într-un cuvînt, te vei comporta ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic cu dumneata. Ai să poţi?

- Am să pot-, spuse Klokov. Numai să nu trimită pe altcineva în locul lor.

- Aceasta nu depinde de noi. Nu uita, Klokov : dacă îi vei întîlni pe Leonid şi Vladimir în Rostov şi se vor apropia de dumneata, vei ridica puţin şapca şi vei merge cu ei. Dacă va veni la dumneata omul lor, îţi vei şterge fruntea cu batista şi vei merge acolo unde te va duce acel om. De rest nu "te îngriji, avem noi grijă să ne gîndim ce avem de făcut. E clar ?

- Clar, tovarăşe comandant.

- Iar dacă nu vor veni la întîlnire în ziua de 28 iunie, după ora 23 vei merge pe jos spre centrul oraşului. Pe drum vom lua legătura şi-ţi vom spune ce-i de făcut.

- Am înţeles...

- Te previn, Klokov, să nu încerci cumva să fugi, că nu vei reuşi decît să-ţi agravezi situaţia...

„.Toate au mers cum fusese stabilit dinainte. Nagaev comunică din Bataisk că Klokov n-a întîlnit acolo pe Vladimir şi Leonid, aşa că s-a urcat în tren şi a plecat la Rostov. După douăzeci de minute, Klokov cumpăra deja ziarul „Ciocanul" în gara Rostov. Apoi se îndreptă spre stîlpul de telegraf şi scrise pe el numărul 28, avînd grijă să se ascundă după ziar. Din magazinul de alături cumpără salam şi pîine, se întoarse în parc, se aşeză pe o bancă şi se apucă să mănînce Mai bău două pahare de sirop, se plimbă prin piaţă şi prin parc, apoi intră într-un restaurant şi se uită cu atenţie la călători. Călătorii se Îmbulzeau pe la casele de bilete, pe la camerele de bagaje, îşi însoţeau rudele, fără a şti că alături de ei are loc un joc periculos şi că Klokov, lăsat acum liber, este urmărit de cîteva perechi de ochi pierdute prin mulţime.

La ora 15 Klokov se întoarce din nou în parc. Găsind o bancă liberă, se aşeză pe ea şi... adormi. În timp ce el moţăia, maiorul Mazurenko îşi spuse alarmat: te pomeneştii că nu-l va vedea. Trebuie trezit". Curlnd, pe banca unde se afla Klokov se aşează un călător cu un geamantan în mînă. Îl împinse „din greşeală" pe Klokov şi spuse nemulţumit: „Hai, dă-te mai încolo» Sforăi ca la tine acasă... Klokov se şterse la ochi şi bombăni :

- Ce, alt loc n-ai găsit ?

- Dar ce, nu vezi că toate băncile-s ocupate? Iar tu cu sforăitul tău îmi făceai poftă...

- Ei, hai, şezi, spuse Klokov ducîndu-se tocmai la capătul băncii. Văzînd că omul nu avea nici ziar, nici şapca lui Vladimir pe cap, scuipă cu indiferenţă.

După aceea Klokov bău un pahar cu sirop şi continuă să se plimbe prin piaţă. Amintindu-şi, probabil, că are bani, se apucă să bea bere. „'Ei, drac împieliţat, te pomeneşti că te îmbeţi şi dai totul peste cap" - îşi spuneau oamenii securităţii care-l urmăreau,

Dar Klokov rezistă ispitei şi pe la nouă seara ieşi din gară, ţinînd înainte, un ziar în mîna dreaptă. De reverul stîng al hainei era prins un ac de siguranţă.

Curînd Gubanov întîlni pe peron pe Nagaev.

- Ei. ce mai face Klokov? întrebă generalul.

- A trebuit să-l trezim din somn, căci adormise pe o bancă. Dormea dus, probabil că visa cum prinde pe Leonid şi Vladimir.

- S-ar putea. Dar acum haidem la treabă, căci se apropie ora întîlnirii. Dumneata, Nikolai Nikolaevici, du-te în piaţă. Vezi să nu fii departe de Mazurenko şi să-l urmăreşti şi dumneata pe Klokov. Era aproape ora 22. Klokov se plimba liniştit În piaţă, dar cei doi „prieteni" nu mai veneau. La ora 22 fix, el stătea la Ieşirea din gară şi examina cu privirea mulţimea de călători. Trecură cinci, zece, cincisprezece minute, o jumătate de oră... În gară nu mai era nimeni, hamalii Începeau să măture piaţa, dar de Klokov tot nu se mai apropia nimeni. Se vedea că Klokov era nervos.

- Oare n-au observat ticăloşii vreun pas greşit de-al nostru ? se întrebă Gubanov.

Imediat după ce Klokov părăsi piaţa garil, îl ajunse din urmă o maşină de lux, care se opri în prima ulicioară. Klokov o luă într-acolo. Portiera maşinii se deschise, şi el intră repede înăuntru.

- Cu alte cuvinte azi am mnneit degeaba, spuse Gubanov la consfătuirea operativă. Vom vedea ce va aduce ziua de mîine... Deocamdată simt că va fi cald şi senin. Zicînd acestea, generalul arătă spre cerul presărat cu stele, care erau atît de liniştite şi atît de depărtate de agitata activitate de pe pămînt...

În PLINĂ ZI

În dimineaţa zilei de 20 iunie, trenul de Novorosiisk intra ca şi în alte zile în gara Rostov. O mulţime de călători Inunda peronul, îmbulzindu-se spre ieşire. Printre călători îşi făceau loc hamalii încărcaţi cu bagaje. Unul din ei se Izbi din mers de un băiat blond nu prea înalt, care avea în mînă un geamantan nou-nouţ de culoare maro.

- Scuzaţi... spuse În grabă hamalul şi, strigînd un „faceţi loc", plecă mai departe.

- Al dracului, mi-a lovit umărul, exclamă blondul frecîndu-şi cu mîna umărul lovit.

- Mai bine ai fi mai atent, Leonid, îi spuse încet vecinul, care avea pe cap şapca în carouri şi un geamantan mare în mînă. Să plecăm mai repede de aici...

Cei doi ieşiră din gară şi se îndreptară spre părculeţul de alături. După ce se opriră un moment lîngă stîlpul de telegraf se urcară în primul tramvai. În timp ce tramvaiul se urnea din loc, pe platforma din faţă sări agentul Moliov, iar pe cea din spate, colegul său Cisteakov. Tramvaiul mergea spre centrul oraşului. La întretăierea străzilor Engels şi Budionii, Cisteakov sări din vagon.

- Tovarăşe ofiţer de serviciu, vă raportez situaţia, spuse el la telefon cînd tramvaiul coti după colţ. Mi se pare că nu e nevoie să-l mai duceţi pe Klokov În gară. Acum o jumătate de oră am luat sub observaţie doi necunoscuţi care seamănă mult cu Vladimir şi Leonid. În timp ce Cisteakov dădea raportul, Mohov şi cei doi „protejaţi" coborau din tramvai şi mergeau pe strada Engels, uitlndu-se prin vitrine şi la trecători. Al doilea grup de agenţi ai securităţii, format din locotenenţii Pronin, Şarov, Korneici'.El, văzu pe Mohov, care mergea după cei doi necunoscuţi. La semnalul lui Mohov. grupul porni după el. Cei doi necunoscuţi o cotiră din strada Engels în stradela Magnifogorsk şi, după cîţiva metri, dispărură după poarta unei case. Mohov îşi aminti că aici locuia o veche cunoscută a lui, Nastea Elina. Cîndva ea fusese secretară de Comsomot a uzinei unde lucrase el mai înainte. Cotind după colţ, Mohov schimbă cîteva cuvinte cu locotenenţii Pronin, Şarov şi Korneiciuk, apoi intră În casă şi bătu la uşa Elinei. Fata Îl întlmpină cu bucurie.

- Ia loc. Miţa, spune-mi, ce mai e nou? De cînd nu ne-am mai văzut ! Tu nu te-ai schimbat deloc. Ducînd degetul la buze, Mohov arătă uşa şi pereţii. Elina îşi dădu seama că Mohov nu venise la ea de florile mărului, ştiind că lucrează la securitate.

- Bei un ceai ? spuse cu ospitalitate Nastea.

- Mulţumesc, dar nu prea am timp să stau. Spune-mi, Nas- tenka, cine slnt vecinii tăi ?

Nastea îşi cunoştea bine vecinii. Îşi aminti că acum o lună s-au oprit la vecina cei doi inşi : „Da, chiar acum o lună, spuse Nastea. Chiar acum i-am văzut bătînd la ea la uşă".

În timp ce Elina descria pe cei doi necunoscuţi, Pronin văzu că din casă iese o femeie. După ea ieşiră şi cei doi, dar fără geamantane şi Însoţiţi de un al treilea bărbat, în cămaşă albă şi pantaloni negri. Mergeau cu toţii pe stradela Magnitogorsk spre strada Sta nislavski. Korneiciuk şi Pronin se luară după ei, iar Şarov intră în casă ca să-l caute pe Mohov : „Au plecat..."

Mohov îşi luă rămas bun de la Elina, lăsă pe Şarov să ţină sub observaţie casa, iar el luă Imediat legătura cu Direcţia securităţii' de stat, Cînd ofiţerul de serviciu îi spuse lui Pantelcev şi Zaharov' că vrea să vorbească Mohov, Gubanov se sculă de pe scaun :

- Lăsaţi, căci lămuresc eu totul.

După ce ascultă raportul lui Mohov, generalul merse la Melkov şi-i spuse: „O veste bună, Mihail Pavlnvici : mi se pare că oamenii dumitale sînt pe urme bune".

- Şi eu am primit nişte ştiri...
- Atunci de ce eşti aşa rece ?
- De cîntat nu ştiu să cînt şi nici nu vreau să mă bucur prea devreme. Ce facem acum ?
- Cred că deocamdată trebuie să-i urmărim şi să-i arătăm lui Kurocikin şi Klokov, ca să-i prindem fără greş Ca să evităm schimbul de focuri de armă, nu-i vom prinde În casa unde poposesc, ci pe stradă. Apoi Gubanov îşi expuse planul. Pantcleev şi Cisteakov vor duce Într-o maşină închisă pe Kurocikin şi Klokov în zona stradelei Magnitogorsk. Acolo Cistcakov se va întîlni cu Şarov şi va stabili unde e mai bine să stea maşina pentru ca Kurocikin să-i poată vedea mai bine pe cei doi indivizi suspecţi.
- După aceea vom hotărî unde şi cum să-i prindem... O dată ce au plecat fără geamantane, vor trebui să se Întoarcă după ele. Dacă vor întîrzia sau nu se vor întoarce, Korneiciuk şi Pronin nu vor întîrzia să dea alarma.

În acest timp, Pronin şi Korneiciuk erau în urmărirea celor doi necunoscuţi. Aceştia intrară în restaurantul „Volga-Don", se aşezară' la o masă şi începură să bea cu nesaţ bere „Jigulevskoe".

- Haideţi pe malul celălalt la plajă...! trăncăni femeia. Deseară ne plimbăm şi mergem la cinema...
- Nu putem merge la cinema. La ora zece mergem să luăm de la gară pe prietenul nostru, care trebuie să sosească azi, auziră Korneiciuk şi Pronin,

După ce-şi băură fiecare sticla, schimbară repede o privire, se sculară de la masă şi îşi plătiră consumaţia. Apoi cei patru se încărcară pe o şalupă şi trecură pe malul stîng al Donului, la plajă. Korneiciuc se urcase pe aceeaşi şalupă. Cu cea următoare plecă şi Pronin. „Ptiu, fir-ar să fie, mi se pare că va trebui să fac baie, dar chiloţii imi sînt acasă" - îşi spuse Korneiciuk stînd la pupa şalupei şi privind la cei patru.

- Ei, acum trebuie pus la lucru Klokov. spuse Gubanov cînd i se comunică cele transmise la telefon de Mohov.

Nu trecu mult, şi Klokov fu dus cu maşina împreună cu Mazu- renko şi un agent dlu Kostov în raza stradelei Magnitogorsk, pe unde trebuia să se întoarcă nu peste mult timp Leonid şi Vladimir.

Aceştia făcură baie, se prăjiră la soare şi se întoarseră din nou la restaurantul „Volga-Don". Aici mai băură cîte o sticlă de bere şi apoi o luară alene spre casă.

- Ei sînt ? întrebă Panteleev pe Kurocikin cînd cei doi trecură pe lîngă maşină.

- Da, cel din stînga e Leonid, iar cel din dreapta Ivan, şopti Kurocikin

- La direcţie! ordonă Panteleev.

Cam la ora 10, cei doi necunoscuţi fură văzuţi şi de Mohov, şi Şarov. Acesta din urmă, căutînd să pară că nu mai poate de căldură, merse în întlmpinarea necunoscuţilor ştergînduşi fruntea cu batista. La vreo douăzeci de paşi de ei, el îşi scoase haina, şi şi-o puse pe mînă. Acesta era un semn convenţional stabilit dinainte.

- Porneşte! ordonă Mazurenko şoferului.

Pe lîngă Leonid şi Ivan trecu încet o „Pobedă" prăfuită, şi cînd ajunse chiar în dreptul lor Mazurenko dădu puţin la o parte perdeaua.

- Ei sînt.

- Da, ei, Leonid şi Vladimir. Ei m-au trimis în pădurea Tumansk..., declară Klokov.

- Aşadar, Ivan şi Vladimir sînt una şi aceeaşi persoană, constată Gubanov. Şi hotărî ca amîndoi să fie lăsaţi, să se plimbe liniştiţi. Apoi Kluev şi Nagaev trebuiau să prindă pe Leonid, iar Zaharov şi Mazurenko - pe Vladimir. Se cerea curaj şi hotărîre.

În momentul prinderii lui Leonid şi a lui Vladimir, trebuia să se apropie cîteva „Pnhede" pentru ca aceştia să fie luaţi imediat în maşini diferite, În caz că Leonid şi Vladimir erau însoţiţi de cunoscuţi de-ai lor, şi aceştia trebuiau ridicaţi.

La ora şase şi jumătate, din casa de pe stradela Magiiîlogorsk, Leonid ieşi însoţit de o fată, după trei minute ieşi şi Vladimir, însoţit de un bărbat şi o femeie. Cu toţii se îndreptau spre strada Engels.

Leonid era îmbrăcat Într-un costum gri închis şi mergea cu fata în faţa lui Vladimir, care şi ei reuşise să se schimbe. Acum era cu o tunică, pantaloni bufanţi şi cizme din piele de crom. În acea seară caldă de iunie, se plimbau pe străzi mii de oameni. Mulţimea vorbea, în aer pluteau glasuri vesele şi rîsete, dar nici unul din miile de cetăţeni paşnici ai Rostovului nu bănuia că alături de ei se plimbau doi duşmani.

Pronin şi Şarov mergeau la zece paşi în urma lui Vladimir, iar Korneiciuk şi Mohov, în urma lui Leonid. Kluev, Nagaev şi doi agenţi depăşiră pe Leonid cu vreo douăzeci de metri, apoi se întoarseră şi îi merseră în întîmpinare. Korneiciuk şi Mohov erau în spatele lui Leonid, iar în clipa în care Kluev şi Nagaev se întîlniră cu Leonid, aceştia îl apucară rapid de mîini. Al treilea agent de securitate apăsă cu tărie gîtul lui Leonid, ridicîndu-i bărbia.

- Eşti arestat! spuse încet Nagaev, Apoi Leonid fu introdus repede În maşină. „Pobeda" demară şi, lăsînd în urma-i o dlră de fum, dispăru ca o fantomă.

Tot atît de rapid fură luaţi în maşini şi ceilalţi. Lumea se adună grupuri-grupuri şi începu să discute cu aprindere cele văzute.

- Cineva a fost ridicat, dar cine şi de către cine, nu se ştie...

- Grozav au mai lucrat I spuse tovarăşei sale un băiat lat În spate.

La locul întîmplării veni un miliţian. El ascultă ce se vorbea şi făcu remarca :

- Totul e În perfectă ordine. Au luat pe cine a trebuit... Vă rog nu vă înghesuiţi şi nu împiedicaţi circulaţia.

ULTIMELE TROFEE

- Ei, „birjarilor", sînteţi gata ? întrebă vesel Nagaev.

- Calul e sătul şi adăpat. De mult aşteptăm clienţii, I se răspunse. Dar unde mergem ?

- De astă dată în Krasnodar...

„Birjarul" - adică acela care comanda echipajul avionului special, *ua ionii Sokolov, - duse mîna la cozoroc: „Am inţeles, tovarăşe locotenent-colonel. Aparatul este gata de decolare".

Peste zece minute, Nagaev se şi afla În zbor spre Krasnodar, de unde drumul său ducea la gara Krimskala. Acolo, În munţi, după cum declarase după o lungă încăpăţlnare Leonid, aveau spionii ascunse armele, cartuşele, echipamentul şi banii. Nagaev trebuia să le găsească pentru a demasca În mod definitiv pe agenţii prinşi cu o zi înainte.

Ziua precedentă fusese cu adevărat călduroasă. La percheziţie, asupra lui Leonid găsiseră un buletin pe numele Konovalov Leonid lovanovici, un livret militar pe acelaşi nume, diferite adeverinţe şi 2.700 de ruble. Asupra lui Vladimir găsiseră un buletin pe numele Vişotski Vladimir Nikolaevici, un livret militar pe acelaşi nume şi 3.300 de ruble. Din casa în care au poposit Leonid şi Vladimir, Mazurenko aduse două geamantane. Într-unul erau două pistoale, cartuşe şi cuţite, iar în celălalt, îmbrăcămintea spionilor.

Nagaev şi Kluev l-au interogat pe Leonid. În faţa lor şedea spionul palid, cu umerii ridicaţi, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă capul. El nu ştia că fostul hoţ Klokov şi Kurocikin slnt arestaţi şi de aceea Încercă la început să se dezvinovăţească. Dar curînd se încurcă de tot şi recunoscu :

- Numele meu adevărat e Koşelev, Leonid Vasllevicl.
- De ce ţi-ai schimbat numele ?
- La aceasta au contribuit în mod direct americanii: eu slnt agent al serviciului american de spionaj şi din ordinul lui am fost lansat în URSS În noaptea de 1 spre 2 mai.

Nagaev şi Kluev continuară :

- Unde ţi-ai ascuns restul echipamentului de spionaj primit Înainte de plecare ?
- Armele, banii, hărţile şi restul echipamentului de spionaj sînt îngropate în raza gării Krimskaia... Pentru că cunoştea acele locuri încă de pe vremea începuturilor serviciului său, consiliul convocat de general hotărî să trimită acolo pe Nagaev.

Plnă la Krasnodar, Nagaev studie cu atenţie planul terenului, fixa unele repere da’te de Koşelev şi ajunse la concluzia că totul e clar. La aerodrom Nagaev era aşteptat de un grup de ostaşi sub comanda unui plutonier de geniu. împreună cu ei, colonelul plecă spre gara Krimskala. În locul Indicat de Koşelev erau o mulţime de movile, tăiate în toate felurile, de tranşee. Pe aici trecea în timpul războiului aşa-numita „linie albastră" a nemţilor.

Colonelul examina cîteva tranşee, se urcă pe vreo zece movile, dar fără nici un rezultat. El înţelese că singur nu va putea găsi lucrurile spionilor, aşa că trimise după vînătorii şi pădurarii din partea locului, continuînd între timp căutarea. Deodată îşi puse întrebarea : „Dar dacă eu aş fi fost în locul spionului, cum aş fi procedat ? Unde mi-aş fi ascuns armamentul ?".

Din spusele lui Koşelev, el ştia că spionii au coborît la a treia haltă de la gara Krîmskaia. Nagaev se întoarse la haltă, se aşeză cu faţa către dealuri şi văzu în faţa lui o cărare îngustă care urca pieptiş dealul. O luă pe această cărare şi de pe vîrful dealului văzu un val de pămînt. Urcîndu-se pe cl, Nagaev văzu din nou o sumedenie de tranşee acoperite de buruieni. Una dintre ele avea o adîncime mai mare decît celelalte. „Ei, uite, aici sînt ascunse!" - spuse el ca să încurajeze pe plutonierul de geniu, care nu mai putea de oboseală. Plutonierul sări în tranşee şi imediat exclamă : „Tovarăşe locotenent-colonel, am dat de ceva metalic !...".

Nagaev sări şi el înăuntru, dădu la o parte frunzele şi descoperi un geamantan.

Americanii şi-au echipat bine agenţii. În geamantan Nagaev găsi două automate cu o rezervă enormă de cartuşe, cîteva grenade de mînă, un pistol „Walter", alte două pistoale, încărcate cu gaze lacrimogene, aparate mici de fotografiat, busole, hărţi, tabele cu cifruri, un mare număr de buletine false, livrete militare şi diferite adeverinţe ale unor instituţii sovietice. În geamantan mai erau bani iranieni în valoare de 34.000 de ruble... Cu aceste trofee, Nagaev se întoarse la Rostov.

CINE ERAU EI?

După cum am văzut, spionii trimişi de serviciul american de spionaj n-au reuşit să facă mare lucru pentru că Securitatea a primit un ajutor preţios din partea minunaţilor şi curajoşilor oameni sovietici, ca Lenka Klimov, învăţătorul din Cruzia, femeia de serviciu, miliţianul Grilenko, bătrînul pădurar şi alţii care-şi iubesc neţărmurit patria.

Dar cine erau netrebnicii şi de unde-şi recrutează serviciul american de spionaj oamenii? După cum a reieşit din anchetă, unul dintre spioni, anume Ivan Voloţanovski, ca şi Kurocikin, a fost un hoţ şi un potlogar, a cutreierat toată ţara, iar într-una din gări a cunoscut pe Leonid Koţelev, care era hoţ de aceeaşi teapă cu el.

Pentru a scăpa de judecată, Voloţanovski şi Koţelev au hotărît să fugă în „lumea liberă" şi au trecut În Iran. Pentru a evita orice neplăceri, ei au destăinuit serviciului Iranian de spionaj tot ce li s-a cerut. Voloţanovski se angajă paznic al bisericii ortodoxe ruse din Teheran (minunat post pentru un hoţ ale meseriei). Iar Koţelev se angajă şofer. Curînd ei intrară în organizaţia monarhistă a emigranţilor ruşi, condusă de diaconul Elim Şiţkov. Într-o zi emigrantul Peruanski, translator al ambasadei SUA, în Teheran, prezentă pe Voloţanovski şi Koţelev unui „corespondent" american, care, dlndu-şi seama cu cine are de-a face, le propuse să-şi ofere serviciile serviciului american de spionaj. Cei doi acceptară propunerea şi plecară la München sub numele de Leonard Merz şi John Rosen. De altfel, acest „corespondent" este cunoscut autorităţilor sovietice. Numele lui adevărat e Ronald Bollenbach. În 1946_1947, el a fost ajutorul ataşatului militar al S'UA la Moscova. Din München Koţelev şi Voloţanovski au fost duţi în oraşul Bad-Wensloffen, unde s-au mai întîlnit cu patru trădători de patrie. Printre ei era şi Kurocikin.

Locţiitorul comandantului şcolli americane de spionaj din Kaulfbeiren, ofiţerul american poreclit „Andrei", şi ceilalţi „profesori" au acordat mare atenţie radiotransmisiunilor.

Acest Andrei de asemenea este cunoscut. Numele lui este Harold Fidler şi e un fost curier secret al ambasadei americane din URSS .

Grupul de trădători a fost instruit în privinţa selectării informaţiilor de spionaj, a folosirii armelor de foc, a luptei corp la corp, a metodelor de conspiraţie şi a lansării cu paraşuta. Pe lîngă pregătirea „teoretică", agenţii primeau şi o pregătire „practică". Pe poligonul de lîngă oraşul Landsberg, ei făceau adeseori exerciţii de aruncare în aer a podurilor, a şoselelor şi a căilor ferate.

Americanii vorbeau mereu agenţilor lor despre „inevitabilitatea" războiului şi afirmau, cu lăudăroşenia oamenilor gata la orice mîrşăvie, că ziua declanşării războiului nu e departe...

- Diversiunile slnt deosebit de folositoare în timp de război, aşa că voi trebuie să vă cunoaşteţi bine meseria ! spuneau ei.

înainte de plecarea în URSS , Voloşanovski, Koţelev şi Kurocikin au primit sarcina de a mai recruta şi alţi agenţi pentru a-i duce peste graniţă. În afară de aceasta, ei trebuiau să procure buletine de populaţie, livrete militare, adeverinţe, foi de drum şi diverse informaţii cu privire la obiective industriale şi militare.

- Dacă nu reuşiţi să cumpăraţi sau să furaţi acte, procedaţi cu hotărîre. De aceea vi se dau arme. Îi povăţuiau „profesorii" lor, îndemnîndu-i să omoare oamenii sovietici.

Procurînd buletinele de populaţie, ei trebuiau să-şi noteze numărul, seria, termenul de valabilitate şi să le transmită prin radio În centru pentru a putea fi folosite În întocmirea actelor false pentru alţi agenţi.

- Trebuie să adaug, spuse Koşelev la interogatoriu, că americanii cereau să fotografiem chiar şi actele cetăţenilor la care vom locui temporar. Ei ne sfătuiau să dăm orcui bani împrumut noilor cunoscuţi, dar să le cerem pentru cîtva timp buletinul de populaţie sau livretul militar. În acest timp trebuia să le fotografiem.

ZI de zi cultivau americanii în Voloşanovski, Koşelev, Kurocikin şi alţi trădători duşmănia şi ura faţă de regimul sovietic, iar în timpul liber îi duceau la Miinchen, Stuttgart, Landsberg, ObersdorI şi alte oraşe germane, unde petreceau prin cabarete, case de toleranţă ; îi descompuneau din punct de vedere moral şi fizic şi îi transformau în lepădături pentru care singura cale de urmat rămînea doar aceea a crimei. În timpul anchetei, agenţii americani Voloşanovski, Koşelev şi Kurocikin şi-au demascat în întregime „stăpînii" care i-au dus pe calea trădării de patrie, a unei morţi netrebnice şi a dispreţului oamenilor cinstiţi.

Poate cititorii se vor întreba ce s-a întîmplat cu cetăţenii la care au poposit spionii în Rostov şi în alte oraşe ale ţării ?

Organele Securităţii de stat au stabilit că ei nu ştiau care e adevărata faţă a noilor „prieteni" şi de aceea au fost puşi în libertate. Altă dată vor trebui însă să fie mai atenţi şi mai vigilenţi faţă de cunoştinţele întîmplătoare...

(SFÎRŞIT)

(Tradus din limba rusă de Ion Dragomir)

Corectat de Dumitru Ciobanu

În NUMERELE VIITOARE VEŢI PUTEA CITI:

Nr. 49, 50, 51 - „Coroana regelui Burebista", roman de I. Voledi şi Al. Cerbu.